

De Wingerd bruist.

Het is een ongeschreven maar heilige wet in De Wingerd: het fysieke en morele welzijn van de bewoners staat centraal. Het kleinschalig wonen en de vele activiteiten voor en met de bewoners staan daar mee voor in. Maar corona kwam en stak stokken in de wielen. Plots vaardigde de overheid allerhande geboden en verboden uit om de kans op infecties miniem of liefst zelfs nihil te houden. En natuurlijk zet je elke besmetting een hak als je iemand enkel met beschermende kledij aanraakt, toespreekt vanachter een plexiglas scherm, in geen geval knuffelt, maar integendeel alles zorgvuldig ontsmet, nog eens ontsmet en opnieuw ontsmet.

Maar hoe kan je met handgel, schort, mondmasker, spatbril en spuitbus de ander van zijn of haar angsten verlossen, overtuigen van zijn waarde, van je respect en je liefde voor hem of haar? En is juist dát niet nog belangrijker dan de fysieke gezondheid?

“Laat de mensen zich goed voelen in hun vel”: elke medewerker van De Wingerd is overtuigd van die opdracht maar voor de woningverantwoordelijken, zorgcoördinatoren en zeker voor Mia en Lore is het dé uitdaging in deze barre tijden. En het lukt. Met veel passie, een oneindige inzet, tonnen creativiteit én de onmisbare praktische hulp van derden laten zij bewoners ervaren dat geen moeite teveel is om hen het leven aangenamer te maken, uiteraard coronaproof.

Een greep uit de vele aan de beperkingen aangepaste initiatieven:

- Tientallen vertelmomenten en balkonconcerten met blazers, accordeon, dj's, blokfluiten, viool, dwarsfluit, zang en dans. Hieraan werkten ontelbaar vele vrijwilligers en familieleden mee maar ook buitenstaanders en professionele muzikanten gaven het beste van zichzelf. Geen probleem was te groot om alles op afstand maar toch binnen gehoorbereik te laten gebeuren; er werden zelfs terrassen gebouwd, met banale maar wel zeer functionele stellingen. Op die manier konden ook de inwoners op de verdiepingen hun familielid, verteller of muzikant van nabij zien. Het doel heiligt in dit geval inderdaad de middelen.
- De liefde gaat door de maag: dat bleek een geldig argument voor traktaties met pralines, asperges, kersen, cupcakes, aperitiefpakketten, oliebollen, ijsjes, wafels, chocomelk... Vrijwilligers en familieleden, maar ook bedrijven en milde Leuvenaars compenseerden met allerlei lekkers het gebrek aan de normale contacten.
- Ook bloemen, tijdschriften, kleurtekeningen of kruiswoordraadsels vonden hun weg naar de woningen: een mens leeft tenslotte niet van brood alleen.
- Geregeld organiseerden ze "café aan huis": een woning bestelde vier biertjes, twee koffies, een flesje wijn, twee pakjes chips, een cola....., ze maakten alles klaar en bezorgden het op het afgesproken tijdstip aan de woning. Soms gaat de berg naar Mohammed.
- Is er iets gezelligers dan bakken? Alleen al van de geur van pannenkoeken of scones wordt een mens gelukkig, toch? Maar het verzamelen en afwegen van alle ingrediënten vraagt tijd en gedoe met balans, suiker, bloem en eieren. Dus deden ze dat achter de schermen op voorhand, brachten het naar de "koks" in de woningen en... "Bakken maar!"
- Niet altijd namen ze werk uit handen, soms activeerden ze de bewoners. Zo kreeg elke woning een dagelijkse doe-opdracht of een doordenkertje op een adventskalender, of een onderwerp om in groep te bespreken.
- Etcetera, etcetera: te veel om op te noemen

Ook staken ze de medewerkers/collega's zoveel mogelijk een hart onder de riem met cadeautjes allerhande: geen grote kostbaarheden maar kleine hebbedingetjes met veel zorg verpakt en ingekleed, aangeboden op psychologisch goed gekozen momenten en plaatsen. Complimentjes geven werd een doel op zich én het bleek heilzaam voor beide partijen, zowel voor de gevers als voor de ontvangers.

Het organiseren van alle activiteiten én het veilig verloop ervan was al een dagtaak op zich maar de "klanten" moesten ook op de hoogte gebracht worden van de mogelijkheden. Daarvoor was er de padlet, een digitaal prikbord waarop zowel inrichters als ontvangers mededelingen konden doen, vragen konden stellen, commentaar konden geven.... en dit alles zonder dat iemand "uit zijn kot moest komen". Leve de digitalisering en de zin en het vermogen om bij te leren. Skypen en zoomen, wie draait daar nu zijn hand nog voor om?

In de dagelijkse nieuwsberichten worden woonzorgcentra al te makkelijk negatief in beeld gebracht: de bewoners zouden vereenzamen, familieleden zouden hun geliefden nog amper te zien krijgen, het aantal sterfgevallen zou hoog oplopen.

Niet zo in De Wingerd waar voortdurend van alles te doen is, familie langs de gewone of de digitale weg altijd contact kan leggen mét beeld en klank, nieuwe wegen voortdurend bewandeld en uitgetest worden.

De Wingerd bruist als van oudsher van energie en dient op zijn beurt corona van antwoord.

M. Soens